

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569747120/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Rislen, Midt i den til Søe udvidede Flods Chrystalfavn laa et lille Ermenonville; aldrig saae jeg en Plet saa bestemt til Kierligheds Tempel. Vi omvankede, snart eene, snart samlede, det hele underskønnne Bassin, hentryllede i de sødeste Sværmerier.

Solen tog Afsked i tusinde heftige Straalekys med Vandet, med Øen, med Poppelhegnet, og endelig med Toppen af det høie Johannesbjerg. Ethvert af disse Kys giennembrændte vore Hjerter: thi vi elskede begge, havde elsket, og vilde elske. Den svandt endelig aldeles – hele Naturen sukkede det høitidsfulde Suk, som en pludselig Bæven i Løvet, en zittrende Riflen paa Vandet, og en koldere Skudring i Luften forkynnder, naar den sidste Daggøist slukkes – og vi sukkede med, som om vi aldrig skulde see den meere. Bækken, Vandet, Løvet, alle Fuglene taug. Dødens Engel foer giennem den tause Lund. Men denne Rædsel varede ikke længe. En livelig Rødme farvede den blaaende Himmel; Hesper vinkte; og yndigere end Solen selv kom Aftenrøden frem med sit purpursprudlende Bæger. Roe, Trøst, og salig Ahnelse neddrøppede deraf. Bækken rislede atter og Fuglene begyndte paa nye deres quiddrende Chore. „Saa døe vil og saa vorde vor Slummer i Graven!“ Vi hang om hinandens Halse.

Hvo af mine Læsere har ikke en Ven, eller – endnu misundeligere – en Veninde? Hvo er saa eene, saa *halv* i Skabningen, at han ikke skulde kunne tage Deel i de Følelser, jeg her – fortier.

Vi vare begge syge; begge langt fra det Maal, de fleste Dødelige efterstræbe – end længere fra det Maal, Ynglingens Hierte higer efter – vi havde intet uden denne Aften og os selv; men vi giennemnøede vor lille Eiendom, og vare ubeskrivelig lykkelige.

Frihed! Natur! Venskabl Den som har Eder – og hvad der er nødvendigt til eders fulde Nydelse, Sielens Sundhed: en god Samvittighed – har *alt*; og den, som med Eder i en saadan Aftenstund ikke har uendelig meere end Nok – ham foreener sig Himmelen, Jorden, og alt hvad der er deri, forgieves om at gjøre lykkelig.

Fem og tyve dybe Brønde, omtrent 60 Skridt imellem hver, ledte os fra Salinen til Ruinmuren af det høie *Friedberg*. Her opklavrede vi den forfaldne Biergvold med en Slags Gysen, ikke sielden i Fare for at styrte ned i den huult neden under ruslende